

ד. כהן

מספר

מאת ג. יהודה

ילדי ישראל קודש — אמרות ואג' דוד כהן רוד כהן. עריכת פרופ' דב סדן, 152 עמ'. הוצאת ברונסמן, תשל"ג.

אין כסיפורי המקרא המלהיבים את דמיונו של הילד העברי, ב' פשטותם, בדמויותיהם המוחשיות, ברקע ובנוף הקרובים ללב, בחור סר-אמצעיות השיח והשיג בין ה' שמים והארץ. דוד כהן, מדריך ומחנך שהירבה לשוחח עם ילדי ישראל, עובדים ולומדים, הסתייע בסיפורי התנ"ך, וכדרך חז"ל ל' דורותיהם המשיך את חוט השני עלידי מיצוי מוסר-ההשכל הגנוז בהם.

שם ויפת שמרו על כבוד אבי' הם. לא כן הם, ועל כן היה לדור' און עולם; אשת לוט היתה לנציב מלח מפני שמיאנה להגיש מלח לאורחים; תפילה משותפת ליצחק וישמעאל, ש"יבוא יום ושלום יש' רור בין בנינו ובני בנינו, כי הלא אנשים אחים הם"; "אין לנו מל' חמה עם העם אשר במצרים, מל' חמה לנו עם פרעה וחיליו"; "ראוי גם האדון להיות נרצע כא' שר הוא אמר להוציא לחופש רק אה העבד ולא את האשה הנוכ' רייה וילדיה האהובים על האב" ועוד ועוד.

עתה הופיעו האמרות והאגדות של דוד כהן, "ילדי ישראל קודש" (בעריכת פרופ' דב סדן). והם מלווים דברי הערכה וחיבה של רבים מידידיו וחניכיו של דוד כהן, הנוכרים לו הסד נעורים, את הימים שהיו קשורים לאגדו' תיו, את "קולו העמוק של דוד המספר-אגדה ומעביר את השומע לצולם של טוהר ואמונה באדם".

בקראך את "העלים מספר חיו", שהובאו בצד סיפוריו, מיטשטש הגבול בין האגדה למי' ציאות הסוריאליסטית שבה היה שרוי המחבר בגולה: בבית אבי' הנתון במעשי תיקון בלתי-נלאים לקירוב הגאולה; במחיצת חסידים נלהבים; בפגישותיו עם אנשי "השפל" ובחיו בקרב ההלוצים הליטאים, בעלי "מוח של מתנגד ולב של חסיד", בכל אלה נזרעו גרעיני האגדה, שהתרונו בדרך נדודיו והתבללו בלבו עם עלייתו ארצה.

נצרך ברכה מקרב לב לברכתו של יגאל אלון ל"אבי הנוער הי' עובד" שלא נס ליחו, והוא הצעיר בין כל הבאים בימים: "היו ימים בהם האגדה והמעש היו בבחינת כלים שלובים. דומה, כל בימינו נתרסקו הללו זה מזה. מי יתן וספרו של דוד כהן יקרב את השניים, המתנים זה את זה מי' חדש".